

киятъ прустъ, дѣто ходяхми за другата служба. Прустътъ бѣше до мѣстото на расходката.

Има обичай у цѣла Германия, че на службата народътъ пѣе имни на простиятъ языкъ. А пакъ защото австрійската империя е една земя размѣсена съсъ Нѣмци и Славени, и защото у тъмниците на Шпилбергъ най голѣмата чясть отъ редовнитѣ затворници принадлежѣхтъ на единътъ или на другиятъ отъ тия народи, пѣхтъ имнитѣ, единъ празникъ на нѣмски, а други на славенски. Споредъ туй за двѣтъ слова, които се казуватъ на сѣки празникъ, промѣняватъ двата языка. За насъ бѣше едно голѣмо удоволствие да чювами тия пѣсени и органътъ, който ги съдружяваше.

Мѣжду женитѣ имаше таквизи, на които гласътъ достигаше до сърдцето. Злочеститѣ! нѣкои бѣхъ твърдѣ млади. Една любовъ, или една завистъ, или лошъ примѣръ, повлѣкли сж ги на прѣтжпленьето! — Още чювамъ да ечи въ дѣното на душата ми толкосъ религиозната имъ пѣсенъ на Святъ! Святъ! Святъ! Сѣ ми капѣхтъ сълзитѣ, като я чювамъ.

Чястъ на десетъ женитѣ се оттеглихъ, и ний отидохми на службата. Още гледамъ прѣдъ очитѣ си ония отъ злочеститѣ ми другари, които слушяхъ службата върху одърътъ на органътъ, и отъ който една само рѣшетка ни отдѣляше; сичкитѣ посьрнжли, изсьхнжли, сичкитѣ едвамъ влѣчяхъ желѣзата си!

Слѣдъ службата върнхми се у занданитѣ си. Слѣдъ една четвъртина на чястъ донесохъ ни обѣдътъ. Слагахми трапезата, сирѣчь една талерка върху малката трапеза; земахми дървенитѣ си лѣжици, когато подикономътъ, Г. Вегратъ, влиза у тъмницата, и ни казва: